

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: **SAD**, *zastúpeného Mgr. M. K.*, proti odporcovi: **MP**, *zastúpeného JUDr. S. R.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 4. apríla 2006, č. 2006/001362/1440/1441, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13. decembra 2006, č.k. 11 S 45/2006-59, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13. decembra 2006, č.k. 11 S 45/2006-59 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 4. apríla 2006, č. 2006/001362/1440/1441, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o vydanie dopravnej licencie, resp. predĺženie platnosti dopravnej licencie na linky mestskej hromadnej dopravy č. 308002, 308004, 308005 a 308006.

Ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo je v súlade so zákonom, pričom sa stotožnil s právnym názorom odporcu.

Konštatoval, že na konanie o udelenie licencie sa v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon

č. 168/1996 Z.z.) sa vzťahujú všeobecné ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko žalovaný správny orgán síce správne zistil skutkový stav veci, ale vec nesprávne právne posúdil.

Poukázal na znenie § 7 ods. 6 zákona č. 168/1996 Z.z. posledná veta, podľa ktorého dopravná licencia sa udelí znova, ak sú splnené podmienky podľa tohto zákona. Uvedené ustanovenie zákona výslovne ukladá povinnosť licenciu opätovne udeliť, ak sú splnené podmienky zákona, pričom podmienky podnikania v cestnej doprave upravuje zákon č. 168/1996 Z.z. v prvej hlave v ustanovení § 2 až 5. Podľa ustanovenia § 2 ods. 3 zákona možno podnikat' v cestnej doprave za splnenia všeobecných podmienok podnikania podľa všeobecného predpisu a zároveň za splnenia podmienok odbornej spôsobilosti (u právnickej osoby ide o odbornú spôsobilosť zodpovedného zástupcu) ako aj finančnej spoľahlivosti podľa ustanovenia § 3a zákona. Navrhovateľ tieto podmienky splnil, a preto odporca mal povinnosť licenciu opätovne udeliť. Zákonodarca formuloval túto vetu ako povinnosť pre správny orgán konať, t.j. licenciu udeliť a neponechal priestor pre voľnú úvahu správneho orgánu. Taktiež uviedol, že v zmysle zákona č. 168/1996 Z.z. mal odporca možnosť udelenie dopravnej licencie viazať na splnenie podmienky a to výkonu vo verejnom záujme, ktorý bol navrhovateľ nútený prevziať, avšak odporca takúto podmienku navrhovateľovi neuložil, a preto nie je možné nevyužitie tejto možnosti zo strany správneho orgánu pripisovať na ťarchu navrhovateľovi.

Podotkol, že v zmysle Smernice Rady č. 96/26/ES z 29. apríla 1996 o prístupe k profesii dopravcu cestnej nákladnej a osobnej dopravy a o vzájomnom uznávaní diplomov, osvedčení a iných úradných dokumentov o kvalifikácii určených na to, aby sa týmto dopravcom uľahčilo uplatňovanie práva na slobodu etablovania vo vnútroštátnej a medzinárodnej doprave podnik, ktorý má záujem o povolenie prevádzkovateľa cestnej dopravy, má byť bezúhonný, mať primeranú finančnú spoľahlivosť a spĺňať podmienku formálnych kvalifikácií. Základným regulatívnym prvkom prístupu dopravcom na trh je podľa smernice povinnosť skúmať finančnú spoľahlivosť.

V tomto smere poukázal na skutočnosť, že požiadavka skúmania finančnej spoľahlivosti bola pri transformovaní do slovenskej legislatívy zahrnutá v ustanovení § 3a zákona č. 168/1996 Z.z.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ monopolizuje svoje postavenie dopravcu v P. a tak odopiera odporcovi

jeho rozhodovaciu právomoc. Dopravná licencia je licenciou, preto ide o kvalifikované zvláštne povolenie príslušného subjektu adresované inému subjektu individuálne určenému, má charakter verejnomocenského aktu, má povahu jednostranne zaväzujúceho pravidla. Licencia je prejavom administratívnej metódy regulácie spoločenských vzťahov, realizuje sa tým výkonné a nariadovacie právo správneho orgánu. Poukázal na to, že na žiadnu licenciu nie je právny nárok. Nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že pokiaľ ide o splnenie podmienok na vydanie licencie jedná sa o finančnú a odbornú spoľahlivosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 26. marca 2008 v zmysle § 250ja ods. 3 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania odvolací súd zistil, že predmetom preskúmanacieho konania bolo rozhodnutie odporcu zo dňa 4. apríla 2006, č. 2006/001362/1440/1441, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán podľa § 6 a 7, § 30 písm. a) zákona č. 168/1996 Z.z. a zákona č. 71/1972 Zb. o správnom konaní vo veci žiadosti dopravcu SAD, a.s. T. o vydanie – predĺženie platnosti dopravnej licencie liniek mestskej hromadnej dopravy, žiadosť zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že dňa 1. marca 2006 navrhovateľ požiadal na základe ustanovení zákona č. 168/1996 Z.z. o predĺženie platnosti dopravnej licencie liniek mestskej hromadnej dopravy v P. na dobu platnosti 8 rokov od 1. apríla 2006 do 31. marca 2014. Dôvodil, že za kalendárny rok 2005 v súlade s ustanoveniami zákona č. 168/1996 Z.z. nebola podľa § 15 a § 30 písm. d) zákona medzi dopravcom a Mestom P. uzavretá zmluva o výkone vo verejnom záujme z dôvodu, že medzi účastníkmi nedošlo k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy, predovšetkým k dohode v otázke náhrady predpokladanej straty dopravcovi. Z uvedeného dôvodu Mesto P. nevydalo rozhodnutie o dopravnej licenci na dobu 8 rokov, ale boli vydané licencie na dobu určitú 3 mesiace, naposledy rozhodnutím č. 2005/03848 zo dňa 29. decembra 2005 s platnosťou od 1. januára 2006 do 31. marca 2006. Proti rozhodnutiam dopravca nenamietal. Navrhovateľ počas rokovaní o zmluve o výkone verejnej správy oznámil odporcovi prerušenie výkonu dopravných činností na území mesta od 31. januára 2006.

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 7 ods. 6 zákona č. 168/1996 Z.z. dopravná licencia sa udeľuje vo vnútroštátnej pravidelnej autobusovej doprave na osem rokov, v medzinárodnej

pravidelnej autobusovej doprave na päť rokov, ak žiadateľ nepožiadá o kratší čas. Platnosť dopravnej licencie zaniká uplynutím tohto času. Dopravná licencia sa udelí znova, ak sú splnené podmienky podľa tohto zákona.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho uváženia.

Oblasť povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) je v správnom práve pomerne široká. Správny orgán však nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle.

Odvolačný súd sa zaoberal len posúdením, či správny orgán pri posudzovaní splnenia podmienok na udelenie licencie dopravcovi mohol uplatniť inštitút správneho uváženia.

Krajský súd poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 168/1996 Z.z. nevyplýva len povinnosť obce pri splnení zákonných podmienok vydať dopravnú licenciu bez priestoru na správnu úvahu. To by bol zásah do právomoci správneho orgánu a správne konanie by tak bolo nadbytočné. Navrhovateľ napadnutým rozhodnutím nebol ukrátený na svojich právach, keďže sám chcel prepravnú činnosť prerušiť a tiež v budúcnosti sa môže zúčastniť verejného obstarávania.

Uvedený právny názor krajského súdu je podľa odvolacieho súdu správny. V danom prípade správny orgán vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci a na vec aplikoval správny právny predpis. Taktiež napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené a to osobitne na aplikovaný inštitút správneho uváženia a je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu názoru, totožnému so záverom správneho orgánu, že otázka posúdenia splnenia podmienok pre udelenie licencie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov navrhovateľa, tento názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 OSP), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi nepriznal ich náhradu, nakoľko nebol v konaní úspešný a odporcovi preto, že mu tieto nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 26. marca 2008

JUDr. Jana Henčeková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová